

POSTANOWIENIE

25 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 25 września 2023 r. w Warszawie
w sprawie z wniosku P. B.
z udziałem M. S. i Z. B.
o stwierdzenie nabycia spadku po R. B.,
na skutek skargi kasacyjnej M. S.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Tarnowie
z 14 lipca 2022 r., I Ca 263/22,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

M. S. – uczestniczka postępowania z wniosku P. B. o stwierdzenie nabycia spadku po R. B. wywiodła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Tarnowie z 14 lipca 2022 r.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniła jej oczywistą zasadnością, wskazując, że orzeczenia sądów pierwszej i drugiej instancji zapadły z rażącym naruszeniem zasad obowiązujących w praworządnym państwie, jak również z naruszeniem przepisów prawa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. skarżący powinien w wyodrębnionym wywodzie prawnym wykazać, że w sprawie doszło do kwalifikowanego, a zatem oczywistego naruszenia prawa widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez

potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe, niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa. (zob. np. postanowienia z dnia 23 grudnia 2021, I CSK 142/21; z dnia 22 grudnia 2021, II CSK 390/21; z dnia 9 grudnia 2021, IV CSK 365/21 oraz z dnia 26 listopada 2021, III CSK 119/21). Wymagane jest zatem zarówno opisanie, w jaki sposób – w ocenie skarżącego – sąd odwoławczy naruszył wskazane przepisy prawa, a zatem odniesienie się do faktycznych i prawnych okoliczności danej sprawy, jak i wyjaśnienie, dlaczego opisane naruszenie spowodowało oczywistą zasadność składanej skargi, czyli logiczne powiązanie dostrzeżonego naruszenia prawa z wydaniem oczywiście nieprawidłowego wyroku.

Skarżąca nie uczyniła zadość tym wymaganiom. Nie wskazała, które przepisy prawa zostały w jej ocenie naruszone, nie wykazała wpływu takich naruszeń na wydanie orzeczenia naruszającego prawo w sposób tak wyraźny, że dostrzegalny bez trudu dla przeciętnego prawnika. Skrajnie lakoniczny i ogólnikowy sposób uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uniemożliwia Sądowi Najwyższemu zbadanie jego zasadności. W szczególności należy podkreślić, że Sąd Najwyższy na etapie przedsądu nie bada podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.), a jedynie wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), które stanowią odrębne elementy konstrukcyjne skargi kasacyjnej. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie (art. 398 § 2 k.p.c.) podlegają rozpoznaniu na etapie tzw. przedsądu w składzie jednoosobowym, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie są oceniane dopiero po jej przyjęciu do merytorycznego rozpoznania w oddzielnie wyznaczanym składzie wieloosobowym. Oba te elementy muszą być więc być wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione (zob. m.in. postanowienia SN z 29 sierpnia 2023 r., II NSK 90/23; z 18 lipca 2023 r., I CSK 4784/22; z 22 czerwca 2023 r., I CSK 2854/22).

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

